

„Да отидж, или не“? питамъ се и пакъ нѣ-какъ си мъчно ми е да се рѣшж. Токо — пакъ изфъркнж изъ устата ми:

— Ами, не щж.

Добрѣ, седи тогава гладна! каза сърдито майка ми.

Тѣ все продължаватъ да обѣдватъ. Азъ пукамъ отъ мъка и ще се изямъ отъ ядъ, защо не отидохъ, като ме повикахж, ами отказахъ. Поглеждамъ въ паницата още имаше пиле. „Ако ме повикатъ още веднѣжъ, си мислж, безъ друго вече ще отидж“. За жалъ, не ме повикахж. Явно, че и майка ми се разсърди на моята вироглавщина. Пилето изѣдохж. Азъ вече бѣхъ крайно огорчена. Сърдѣхъ се на себе, за гдѣто оглупѣхъ и не отидохъ, когато ме викахж, сърдѣхъ се и защото не ми оставихж отъ пилето. Щомъ почнж майка ми да дига трапезата, очитѣ ми се прѣпълнихж съ сълзи, мъчно ми станж, ядъ ме хванж и азъ ревнѣхъ да плачж. Не само ревнѣхъ, ами още и се растъркаляхъ на потона. Майка ми излѣзе отъ търпѣние и ме натупа.

— Това ще ти служи за наказание, рече, за да не се сърдишъ още веднѣжъ. Кой ти е виноватъ, нали ние те викахме!

— Който се сърди, поучително каза баща ми, и бой яде и гладенъ остава.

Станж и си отиде на работа. Азъ, наистина, гладна стояхъ още нѣколко часа. Сжщото нѣма ли да стане съ Марийка?“

За щастие, не станж. Моята внучка разбра приказката, почнж да сърба супата и се развесели.

Е. Спространовъ